

у разі використання на несхожих товарах. Також міжнародна правова охорона повинна бути доступною і недорогою, її надання не повинно бути занадто складним, а механізми захисту відповідних прав у примусовому порядку мають відповідати критеріям ефективності [4, с. 844].

Отже, господарська діяльність пов'язана з необхідністю використання різного роду позначень, які дають можливість розрізняти як суб'єктів, так і результати їх діяльності. Можна стверджувати, нині торговельні марки – це візитні картки у світі бізнесу. Отже, вдосконалення законодавства у сфері інтелектуальної власності, а найголовніше – дотримання цього законодавства та приведення його у відповідність до міжнародного законодавства, є одним із пріоритетних завдань національної політики.

Бібліографічні посилання:

1. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 16.01.2003 р. № 3689-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3689-12> (дата звернення: 29.10.2019).
2. Киричук А.С. Право інтелектуальної власності на торгову марку. *Економіка і суспільство. Мукачівський державний університет*. 2017. № 13. С. 89-95.
3. Ковальчук С.В. Комерційні позначення та їх роль у створенні та управлінні брендами. *Економічні науки. Вісник Хмельницького національного університету*. 2016. № 2. С. 154-163
4. Рудник Т.С. Правова охорона торговельних марок. *Форум права*. 2013. № 1. С. 840-844.
5. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 29.10.2019).

Кльова Валерія Олегівна,

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Косяченко Ксенія Едуардівна

к.ю.н., доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ЗАХИСТ ЦИВІЛЬНИХ ПРАВ ТА ІНТЕРЕСІВ СУДОМ

Правова, демократична держава повинна забезпечувати стабільність цивільних правовідносин, та належний захист прав кожного з їх учасників. Без належного захисту прав громадян є неможливим нормальне функціонування суспільства. Тому на сьогодні особливого зростає проблема правового регулювання захисту порушених прав та інтересів.

Інститут захисту цивільних прав та інтересів є так званим самостійним правовим інститутом, який має свою сферу застосування, та свої засоби правового впливу. Завданнями цього інституту можна визначати як попередження порушення прав, так і забезпечення необхідних умов їхнього здійснення, та відновлення порушених та оспорюваних прав.

Перед розглядом зазначеної теми треба розкрити поняття «захист прав та інтересів». Нині, цивільне законодавство не містить визначення поняття способів захисту цивільних прав та інтересів. Тому за тлумаченням цього поняття ми звертаємося до правників. Отже, деякі науковці під захистом прав та інтересів розуміють певні дії уповноваженої особи, крім цього діяльність компетентних та уповноважених органів та осіб, які у передбаченому законом порядку зобов'язані

вжити заходів до поновлення порушеного чи невизнаного цивільного права або інтересу.

Захист цивільних прав та інтересів закріплений на законодавчому рівні. Так, наприклад, згідно зі ст. 15 ЦК України [1] :

1) Кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання.

2) Кожна особа має право на захист свого інтересу, який не суперечить загальним засадам цивільного законодавства.

За наведеного, будь-який учасник цивільно-правових відносин може звернутися до суду з позовними вимогами про захист чи відновлення порушеного, невизнаного чи оспорюваного права чи інтересу за допомогою конкретного способу, перелік яких встановлено в ст. 16 ЦК України [3, с. 66].

Разом із цим відповідно до ст. 6 Конституції України право на звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини та громадянина гарантується безпосередньо Конституцією України. Відповідно до ст. 55 Конституції України кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.[4]

Отже, захист прав може здійснюватись як у юрисдикційній так і неюрисдикційній формах. Проте у більшості випадках захист прав відбувається у юрисдикційній формі - у судовому порядку.

Також, відповідно до ст. 55 Конституції України права і свободи людини і громадянина захищаються судом. Кожен має право на захист своїх прав і свобод від порушень за певною процедурою встановлено у чинному законодавстві. Також, кожен має право на оскарження рішення у судовому порядку рішень, що стосуються дії чи бездіяльності органів державної влади та їх посадових осіб, місцевого самоврядування.

Одним із важливих втілення принципу судового захисту цивільних прав та інтересів є забезпечення права на звернення до суду. Судовий захист цивільного права та інтересу є єдиною засадою цивільного законодавства, яка прямо вказує на юрисдикційну форму захисту прав та інтересів учасників цивільних відносин у разі їх порушення, невизнання або оспорювання та є такою, що забезпечує реалізацію всіх інших засад цивільного законодавства [2, с. 132]. Тому відповідно до ч. 3 ст. 3 ЦПК України, відмова від права на звернення до суду за захистом прав та інтересів особи є неможливою.

Окрім вищезазначених аспектів, право на звернення до суду передбачає також право на отримання судового рішення. Європейські стандарти судочинства передбачають обов'язок судді розглянути справу й неможливість відмови у відправленні правосуддя. Цей підхід знаходить відображення у ст. 8 ЦПК України, згідно якою якщо спірні відносини не врегульовані законом, суд застосовує закон, що регулює подібні за змістом відносини (аналогія закону), а в разі відсутності такого, суд виходить із загальних засад законодавства (аналогія права) [2, с. 134].

Отже, реалізація захисту цивільних прав та інтересів забезпечується за допомогою функціональних гарантій відправлення правосуддя. Сутність судового захисту порушених прав та інтересів осіб полягає у забезпеченні на конституційному та законодавчому рівнях можливості звернутись до суду за захисту цих прав та інтересів за визначеною процедурою. Увесь перелік способів захисту цивільних прав та інтересів визначено ст. 16 Цивільного кодексу України, проте цей перелік є невичерпним, і його невичерпність дає можливість для широкого вибору, особливо сторони у договірних правовідносинах можуть визначити спосіб захисту, який буде влаштовувати кожному із сторін при невиконанні своїх зобов'язань.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року. Відомості Верховної Ради України. – 2003. № 40.
2. Басай О. В. Принципи судового захисту цивільних прав та інтересів: Європейські перспективи. Вип. №4. Одеса, 2013. С. 130- 135.
3. Родоман Т. О. До питання способів захисту цивільних прав та інтересів у контексті положень ст. 16 Цивільного кодексу України: *Судова апеляція*. Вип. 5. Харків, 2015. С. 65-70.
4. Конституція України, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1998 р. Відомості Верховної Ради України. – 1996. №30.

Книш Софія В'ячеславівна
здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Бондар Олександр Сергійович
к.ю.н., доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ РИНКУ ІПОТЕКИ В УКРАЇНІ

Відносини майнового обігу постійно циркулюють в публічних і приватноправових відносинах як основні, на ряду з особистими немайновими відносинами. Зобов'язальне право виступає підгалуззю Цивільного права, та регулює перехід матеріальних благ від однієї особи іншій, та включає вимоги та дії яка особа повинна здійснити на користь іншої. В першу чергу це необхідно для регулювання суспільних відносин, забезпечення прав та інтересів осіб які беруть участь у зобов'язанні, а також для запобігання виникнення правої колізії. Зобов'язання варто належним чином забезпечити, для цього існують види забезпечення зобов'язань. За Цивільним кодексом статтею 546 це: неустойка, порука, гарантія, застава, притримання, завдаток та право довірчої власності[1].

Одним з основних видів забезпечення виконання зобов'язань є застава, яка у свою чергу поділяється на окремі види: заклад та іпотека. За Законом України «Про іпотеку» іпотека це — вид забезпечення виконання зобов'язання нерухомим майном, що залишається у володінні й користуванні іпотекодавця, згідно з яким іпотекодержатель має право в разі невиконання боржником забезпеченого іпотекою зобов'язання одержати задоволення своїх вимог за рахунок предмета іпотеки переважно перед іншими кредиторами цього боржника у порядку, встановленому цим Законом;[2].